

Een der officieren had zijn revolver opgeheven. (Blz. 118)

Met een diepe buiging verliet de maarschalk de zaal en spoedig daarop hoorden zij het kletteren der hoeven van zijn paard, dat hem naar de stad terugvoerde.

De keizer was nadenkend bij de tafel blijven staan.

De keizerin legde zacht hare hand op zijn schouder.

— Waaraan denkt gij, Max?

Vriendelijk antwoordde de vorst.

— Als de geschiedenis eenmaal over mijne regeering het vonnis uitspreekt is zij misschien in staat mij menige fout aan te wijzen, — maar geen enkele misdaad.

En met verruiming vervolgde hij :

— Kom, mijn lieve Charlotta, weg met die droevige gedachten! Geen rimpels op het voorhoofd!

— En gelooft gij dat Bazaine het goed met ons meent? vroeg de keizerin.

De keizer draalde met het antwoord.

— Aangenaam doet hij zich niet voor, Charlotta, maar van oneerlijkheid kunnen wij hem nog niet beschuldigen.

— Ik betrouw hem niet, sprak de keizerin.

— De tijd zal leeren. Maar kom genoeg daarover en dezen avond geen woord meer over politiek.

Ach! waarom hadden zij Miramar verlaten!

HOOFDSTUK XXI

DE POSTWAGEN AANGERAND DOOR EENE BENDE VAN JUAREZ

« Mijne deelgenoote in het bewind », had Maximiliaan van zijne gemalin Charlotta tot Bazaine gezegd, en waarlijk alleen op haar kon de keizer in het groote roovershol, dat Mexico was, berusten.

Zijne vrouw was hem van meer waarde en nut dan al zijne ministers, generaals en hofdiplomaten.

Met moed hadden de twee vorsten hun lastige taak ondernomen. Zij bemerkten wel dat hunne zuivere inzichten slecht werden uitgelegd, dat al hunne pogingen om vrede en welvaart in het ongelukkige Mexico te doen herbloeien door de oproerige aanhangers van Juarez werden verijdeld.

Doch de taak was begonnen en zij waren besloten eerder te bezwijken dan de edele onderneming onvoleind te laten.

De vreugdevuren waren sinds lang uitgedoofd, de luidruchtige toejuichingen der triomfantelijke inhaling weggestorven...

Het kanon bulderde nog altijd !...

Het waren echter geen salvoschoten meer, want de burgeroorlog woedde in het rampzalige land.

Keizerin Charlotta had de lessen harer moeder, Maria-Louisa van Orleans, de eerste koningin der Belgen, levendig in haar hart bewaard.

Zij bezocht de armen, deelde met milde handen aalmoezen uit, stichtte huizen van liefdadigheid en riep het Orde van den H. Karel in het leven om de eigenliefde en wedijver te prikkelen en het vuur tot goeddoen te zien opvlammen.

Haar verheven geest, haar fijn doorzicht waren van groote waarde in 's lands bestuur en zij, de beeldschoone prinses, opgevoed midden de weelde der koninklijke paleizen, bestuurde nu de dorre staatkundige kwestiën en bracht hare uitgebreide kennissen zoowel als hare meeslepende lieftalligheid ten dienste der nieuwe dynastie.

De keizer was alle dagen van 5 uren 's morgens in zijn werkkabinet om het nieuwe rijk op sterke grondvesten te steunen.

Hij verkondde de statuten van het keizerrijk, hij herinrichtte het leger, hij stichtte een beurs, hij deed openbare gebouwen verrijzen, hij bracht een Invaliedenhuis tot stand en wanneer zijne getrouwe dienaars en onderzaten met weemoed en beprangd hart den vorst aan het werk zagen, wanhopende voor eene reeds nabijzijnde toekomst, bleef hij kalm en opgeruimd, alsof hij eeuwig in zijn paleis van Chapullepec zou blijven.

Van de tuinen die zijn paleizen omringden maakte hij een prachtig perk waarin dagelijks nieuwe bloembedden werden aangelegd en nieuwe beelden geplaatst.

Alle middelen schenen hem goed en doelmatig om den hachelijken toestand te bewimpelen en zijne omgeving moed in te gieten, want alleen op het leger kon hij ten volle betrouwen.

Het leger was verkleefd aan zijnen manhaftigen en schranderen vorst; het zou met hem overwinnen of sneven; beraden en trouw bleef het rond den troon geschaard.

Juarez ondermijnde met het geduld en de sluwheid van een Indiaan de keizerlijke macht.

In het Noorden deed die noodlottige invloed zich gevoelen. Door zijn toedoen en door valsche geruchten die hij verspreidde schoolde het gepeupel te Monterey bijeen, schreeuwende dat de dwingeland de schatkist had uitgeput en dat hij haar weder wilde vullen met nieuwe lasten te leggen en hatelijke geldafpersingen in te voeren.

Het muitzieke janhagel krioelde 's avonds in de straten der Juaristisch gezinde steden en leverde zich over aan groffigheden en buitensporige aanslagen.

De gisting groeide van dag tot dag.

De belhamels waren door Juarez betaald om te schreeuwen dat de keizer Mexico aan Frankrijk wilde verkoopen !

Andere onzinnige aantijgingen vonden weerklank in de menigte.

Wat was er overigens te verwachten van een land waar diefstal sinds lang onder de Republiek tot een nationale instelling was gerezen; waar de sluipmoord bijna was gewettigd en waar dieven en moordenaars tot in den raad der regeering zetelden.

Maximiliaan had Mexico in dien erbarmelijken toestand gevonden en alhoewel hij een koen hart onder den gordelriem droeg en er niet voor achteruit ging het mes des heelmeesters door de wonde te doen vlijmen, kon hij er maar niet in gelukken die plaag uit te roeien.

De priester Domenech vertelt dat hij op zekeren dag te Chapullepec vroeg welke zonderlinge gast zich aan de keizerlijke tafel bevond.

— Het is een raadsheer, werd hem geantwoord.

— Zoo, hij lijkt er niet erg aan.

— Dat valt niet te verwonderen.

— Hoe dan ?

— Het is een der grootste dieven van Mexico.

— Wat zegt ge ?

— De volle waarheid en eenieder weet dat hij verleden week nog dertig duizend piasters heeft verdonkermaand die in de schatkist te recht behoorden.

Een andermaal toonde men aan denzelfden priester Domenech een kolonel die onder Miramon tot dien graad was opgeklommen.

— Weet gij, vroeg hem een Mexicaan, wat die kerel vroeger was ?

— Neen.

— Gauwdief.

— Gij overdrijft.

— In het geheel niet.

— Welke bewijzen kunt gij daartoe aanvoeren ?

— Zijn rechterlijk dossier, Hij werd voor beurzen te snijden en zakken te rollen veroordeeld tot drie jaar gevangenis.

Dat het onder de republiek nog veel erger ging bewijst het volgende geschiedkundig feit.

Toen Santa-Anna voorzitter was bemerkte hij plotseling dat gedurende den ministerraad een prachtige inktpot, in louter zilver, van zijn schrijftafel verdwenen was.

Onmiddellijk deed hij de deuren sluiten der kamer waarin zich de ministers bevonden.

Dan gaf hij het bevel ook de luiken der vensters toe te halen zoodat alle licht onderschept was.

— Ik wil niet weten, sprak hij toen, wie uwer den zilveren inktpot ontvreemd heeft, maar ik verzeker u dat zoo het gestolen kleinood hier niet oogenblikkelijk wordt terug besteld ik u allen doe aanhouden en gevangen nemen.

Toen de luiken een minuut later geopend werden stond de inktpot op de tafel en de ministerraad ging voort alsof er niets gebeurd was.

Ook de openbare wegen waren zoo onveilig, zelfs rond de hoofdstad, dat men zijn leven in gevaar bracht met per postwagen van de eene stad, naar de andere te reizen.

. . . . . .

Een prachtige dag der maand September.

De postwagen of diligentie houdt stil voor het posthuis van Mexico, om passagiers af te wachten.

Het is een groot rijtuig, zeer ongemakkelijk maar sterk genoeg om over bergen en rotsen te schokken en te horten.

Het was nog heel vroeg in den morgen en de slaperige bedienden waren erg onbeleefd en lastig.

Zij dachten dat hun een groot onrecht werd aangedaan !

Waarom waren er menschen die zoo vroeg op reis wilden gaan ?

Waarom moesten zij te been zijn voor die rustelooze reizigers, die geen geduld hadden om te wachten, tot dat het den heeren ambtenaars behaagde hun werkzaamheden te beginnen.

Dat zij juist daarvoor werden betaald en vroeger alle mogelijke moeite hadden aangewend om die betrekking te krijgen, namen zij natuurlijk niet in aanmerking.

Het uur om te vertrekken was weldra geslagen.

De laatste passagiers namen hunne plaats in.

— Is alles in orde ? riep de koetsier toen de portier was dichtgeslagen en hij de teugels in de linkerhand nam.

Acht muildieren waren bestemd om de diligentie naar het volgende posthuis te trekken, waar zij verwisseld werden.

— Alles is klaar ! was het antwoord van den postbeambte die in de deur stond om toezicht op het afrijden te houden.

— Los ! schreeuwde de koetsier.

Met een wilden sprong vlogen de dieren vooruit.

Als het tuig niet buitengewoon sterk ware geweest dan zoude het zeker door den hevigen ruk gebroken zijn.

— *Ave Maria !* klonk het binnen in de diligentie toen de passagiers die nauwelijks behoorlijk hadden plaats genomen door den schok tegen elkander werden geworpen.

Weldra hield het rijtuig zijn geregelden gang en wie bekommerde zich om de reizigers ?

In vollen ren holden de acht muildieren de straat door en het ware niet mogelijk geweest hen in hun wilden galop tot staan te brengen.

Dit kwam nu ook niemand in de gedachte; ze mochten loopen zoo snel ze konden en zoolang ze naar de teugels luisterden.

Zie hoe die melkboer en waterdrager ter zijde stuiven!

De diligentie hotst en stoot over de ongelijke baan.

Voort gaat de wilde jacht!

Een paar honden schieten toe, blaffen het ratelend voertuig aan en maken de muildieren, zoo mogelijk nog wilder.

Boven op zaten twee Fransche officieren.

Zoolang de postwagen recht door kon rijden ging het nog al.

Maar bij het zwenken aan den omdraai moesten zij zich aan de leuning vastgrijpen om niet naar beneden te worden geslingerd.

Als het rijtuig in volle vaart hadde moeten omslaan dan zouden de officieren ongetwijfeld tegen de huizen verpletterd zijn geworden.

Er ontbrak niet veel aan!

De linkerwielen, die tegen den hoeksteen aanbotsen, werden reeds opgeheven, zoodat voor een oogenblik leven en ledematen aan een zijden draadje hingen.

Het kwam nog recht!

Zelden gebeurden er ongelukken.

Nu was de draai gemaakt, voor hen lag thans een rechte weg...

De koetsier, in dollen overmoed luidkeels lachende, hief met een jubelend *Caracho!* de zweep op en sloeg daarmede de dieren om de ooren zoodat het nu nog woester en driester toeging.

De adem stokte van hen die het nakeken!

En toch was dit een tooneel dat dagelijks, in alle richtingen van de stad, te zien was.

De passagiers, binnen en bovenop verwachtten zich alle oogenblikken aan een ongeluk want het was niet te gelooven dat een diligentie, door menschenhanden gemaakt tegen zulk onbarmhartig gehots bestand was.

Wat zou er dan gebeuren?

Misschien kwam er niet één levend uit.

Zoo ratelde de postwagen door den heerlijken morgen de hoofdstad uit.

Op den weg waren reeds vele Indianen die ter stede gingen.

De zon schitterde op de bergen.

Een groot aantal ezels en muildieren, door arriero's aangedreven, kwamen voorbij en in dolle vaart stormde de diligentie maar altijd voort.

Onder de negen personen, die van binnen hadden plaats genomen, bevonden zich twee Mexicaansche vrouwen en een jonge senorita.

Een dik heer, een Oostenrijker en beambte des keizers, reisde met zijn secretaris en moest naar Cuernavaca.

Boven op den wagen zaten twee Fransche officieren met hun revolver in den gordel.

De Oostenrijker was een lijvig, blond man met hooge gelaatskleur. Hij pronkte met een zwaren gouden horlogieketting, een groote doekspeld en verscheidene ringen aan zijne vingers.

De Mexicanen sloegen een nieuwsgierig oog op al die sieraden en fluisterden daarop met elkander.

De zwaarlijvige man hechtte daaraan niet de minste aandacht.

Wat bekommerde hij zich om dat Mexicaansche gepeupel?

Voor hem was het een mengelmoes van Indianen, blanken en roodhuiden door elkander, met onaangename manieren en een onverstaanbare brabbeltaal.

Want M. von Meyer — zoo noemde hij zich — kende geen enkel woord Spaansch en deed ook niet de minste moeite om dit aan te leeren.

Hij behoorde tot het bestuur van de keizerlijke keuken.

Wie van hem iets begeerde kon een Duitschsprekende met de boodschap belasten zoo hij zelf geen Duitsch verstond.

Een geheel ander persoon was zijn reisgezel, een zijner ondergeschikten die hij mede nam om voor tolk te dienen want de zaken die hij te Cuernavaca had te doen vereischten een taalman.

Deze jonkman behoorde tot een adellijke familie, die hij echter niet tot eer strekte noch groote vreugd aandeed.

Ten laatste had hij den nederigen post moeten aannemen van secretaris in dienst van den keukenmeester.

Deze had hem genomen omdat de jonkman Fransch en Spaansch en ook Duitsch — als Oostenrijker — sprak.

Meyer schreef von Meyer en maakte zich van adel. Baron von Tromme liet titel en het adellijke *von* vallen om alleen Tromme te worden.

In zijne nieuwe betrekking moest hij zich menige onbeleefdheid en onaangename bejegening laten welgevallen.

De jonge senorita was zeer bevallig maar zoo dikwijls hare blikken op den zwaarlijvigen

keizerlijken beambte vielen, die tegenover haar zat, drukte zij hare lippen krampachtig op elkander, en het was blijkbaar dat zij moeite had, haar spotachtig lachen in te houden.

Na twee uren van dien dollen rit hield de diligentie in een Indiaansch stadje stil.

De afgematte muildieren, die dampten van het zweet, werden uitgespannen.

De passagiers waren uitgestegen om eene hartsversterking te gebruiken onder den vorm van *agua ardiente*.

Ook de beide officieren, zeer jeugdig van voorkomen, door het noodlot naar Mexico gevoerd, klommen van de rammelkast af om zich een weinig te verkwikken.

Buiten de deur der afspanning stonden een half dozijn kerels, wier gelaat bijna onzichtbaar was, door den breedgeranden, bruinen hoed, met de zerape om de kin en schouders geslagen.

Zij leunden tegen den muur en spraken niet.

Een enkel woord viel soms van hun lippen en hun loerende blikken had bijzonder den dikken heer Meyer in het oog.

— *Gachupino!* fluisterde er een.

Eindelijk scheen de diligentie weder reisvaardig.

Andere muilezels waren ingespannen en de koetsier klauterde weder op zijn bok.

Toen liep een der kerels langzaam de straat ten einde en sloeg den hoek om.

Daar stond een gezadeld paard, gesjord aan een ring waarvan al de huizen voorzien zijn.

Hij haalde den buikriem van zijn paard nauwer toe, maakte den toom los en sprong, met een *Caramba!* in den zadel!...

Als een stofwolk vloog het wakkere dier met zijn ruiter den weg op, het gebergte in en was weldra uit het oog verdwenen!

— Wat zijn dat voor mannen? vroeg een der Fransche officieren aan den koetsier.

Deze schokschouderde eens en antwoordde:

— *Quien sabe?*

De andere reizigers hadden hunne plaatsen reeds ingenomen en nauwelijks waren de jonge officieren weder gezeten en hadden zij tijd zich vast te houden of de koetsier gaf het gewone teeken...

De diligentie rolde pijlsnel voort.

Van hier af liep de weg door het gebergte, opwaarts.

Als de hoogste top bereikt was daalde hij weder waarna men in een engte kwam die zoo met stof was gevuld dat de koetsier, die wel wist dat de grond hier en daar gescheurd was door de vele regens en daarom de grootste voorzichtigheid in acht moest nemen, zeer langzaam reed en nu en dan stil hield.

Zij waren ook meer dan eens in eene stofwolk gehuld zoodat men van den bok niets kon zien.

Eerst als zulke stofwolk was opgetrokken durfde de koetsier het wagen van voort te rijden.

Deze weg duurde echter niet lang en weldra naderden zij de plaats waar het bosch begon.

Het bestond meest uit sparrenhout en heestergewas.

Hier scheen de koetsier ook onrustig te worden en minder acht op zijne dieren te geven dan vroeger.

Gedurig liet hij zijne blikken nu rechts dan links door het bosch gaan.

Met zijn kameraad op den bok had hij een gesprek aangeknoopt waar in op halfluiden toon nu en dan eenige *Carachos* voorkwamen, een teeken dat hij ontevreden was of zich niet op zijn gemak gevoelde.

Een der Fransche officieren die een paar woorden van dit gesprek had opgevangen en over *ladrones* had hooren spreken, boog zich voorover en zeide:

— *Hola, Companero!* zijn er *ladrones* (roovers) in de nabijheid.

— *Quien sabe?* antwoordde de koetsier.

— De weg is er hier bijzonder voor geschikt.

— *Si hay!* (ja) zei de koetsier droog. Het is hier ook eigenlijk een uitgezocht plaatsje voor hen.

— Zoudt ge denken?

— Ja, en voora! nog een weinig verder.

— Dus opgepast, zeide de officier lachend. Van hier kunnen wij het bosch goed doorzien. Als zij slechts goed ontvangen worden dan kiezen zij spoedig het hazenpad.

De koetsier bromde eenige woorden binnensmonds doch scheen door deze verzekering niet gerust gesteld te worden.

Hij deed de muilezels, in weerwil dat de weg naar omlaag liep, de zweep voelen en voort ging de diligentie in vliegenden ren de hoogte af.

De officieren hadden intusschen met elkander afgesproken dat de eene rechts en de andere links zoude zien in het bosch, om bij het geringste dat hun verdacht voorkwam alarm te maken.

Op die wijze behoefden zij de oogen niet gedurig om te draaien, maar het bosch lag alsof het uitgestorven was. Geen enkelen vogel zagen of hoorden zij...

Alleen het geruisch en geratel van het rammelende rijtuig dreunde door de wildernis.

Eindelijk waren zij aan een kromming van den weg met een leembank ter rechterzijde en eenige berkenboomen en struikgewas ter linker.

De koetsier sloeg wantrouwige blikken in het ronde en onwillekeurig prevelde hij :

— *Cuidado?*

— Wat is dat voor een kruis ter rechterzijde van den weg? vroeg een der officieren. Heeft dat eenige beteekenis?

De koetsier antwoordde hem niet.

Met de zweep voor zich, had hij met beide handen de leidsels gevat om zoodra het noodig mocht zijn al de dieren in zijne macht te hebben.

De helling van den weg was hier nauwelijks merkbaar.

De muilezels hadden hier een vrijen weg.

Eensklaps juist toen zij het struikgewas voorbij reden viel er een schot...

De officieren gaven een schreeuw...

De koetsier sloeg daarop geen acht want vóór hem, op ongeveer twintig schreden afstand sprongen zes of zeven mannen met geweren gewapend te voorschijn...

Er viel nogmaals een schot...

Een der muilezels die voor de diligentie was aangespannen, stortte neder en stuitte bijna in hetzelfde oogenblik tegen het wiel aan.

De postwagen kreeg een hevigen schok en van binnen dreunde het gillend geschrei der vrouwen.

Een der officieren had zijn revolver opgeheven om op een der bandieten te vuren die hij links dicht in het struikgewas bespeurde...

Hij legde zijn wapen aan, de schok van den wagen, die op dien stond tegen den gevallen muilezel bonsde, deed hem het evenwicht verliezen en hij moest zich met beide handen vasthouden om niet van boven neder te tuimelen en tusschen de dieren te vallen.

Weder knalde er een schot!

De revolver ontviel aan zijne hand; hij zelf hief zich op en staarde wild in het rond.

De dieren rukten en sprongen alsof zij dol werden en geraakten geheel in het tuig verward.

Nog een klein eind gingen zij voorwaarts in weerwil van het nedergestuikte muildier, tot dat het rijtuig eindelijk zwenkte en dwars over den weg bleef staan.

De officier wilde naar de ijzeren leuning grijpen maar voelde deze niet meer.

Hij sloeg zijne hand in het ronde door de lucht en een oogenblik later plofte hij, met het hoofd voorover, op de baan neder.

— *Caramba!* prevelde de koetsier, die zich reeds bij het eerste schot van den bok had laten glijden en op de voetbank was gaan liggen.

Hij wist bij ondervinding dat de roovers, zoo zij in hinderlaag liggen, altijd op de gewapende passagiers schieten die zich boven op den wagen bevinden.

— Schurken! bromde hij binnensmonds.

Het was niet voor den officier!

Neen, hij had een blik geworpen op den treurigen toestand van zijn voertuig.

— Zoo gemeen ben ik nog mijn geheel leven niet behandeld?

Gedeeltelijk had hij gelijk, want gewoonlijk sprongen de roovers die eene diligentie aanhielden een groot eind vooruit in den weg en riepen den koetsier toe :

— *Alto!*

Dan had deze gelegenheid zijn dieren tot staan te brengen.

Dat zij daarna de postkoets plunderden, kon de koetsier niet verhinderen — noch weinig schelen.

Daarmede had hij niets te maken en daaraan leed hij niet de minste schade.

Als dit alles was afgeloopen reed hij verder en kwam hoogstens een uur later — soms met wat minder volk! — op de plaats zijner bestemming.

Thans echter was het of de duivel in hun gevaren was.

Een zijner dieren hadden zij doodgeschoten, een tweede scheen verwond te zijn en een derde was een der voorbeenen stuk geslagen.

Het geheele span was zoo volkomen in de war geraakt dat er geen redden aan was.

— *Caracho! caracho!*

De bandieten sloegen geen acht op den koetsier, want dat zij van hem evenmin als van zijn kameraad iets te vreezen hadden wisten zij zeer goed.

Deze personen moesten den weg iedere week een paar malen doortrekken en zouden het dus niet wagen een vijandelijke houding tegenover zulke schurken aan te nemen.

Zij mochten zeer tevreden zijn als men hun persoonlijk nimmer eenig leed deed.

Weldra bleek het dat de bende niet zoo sterk was als men in het begin vermoedde.

Behalve de zes die den weg versperden waren er nog twee die zich in het bosch hadden geplaatst en van daar hun doodelijk lood afvuurden.

Deze traden nu stoutmoedig te voorschijn en met aangelegde geweren, die misschien niet eens meer geladen waren riepen zij de reizigers toe :

— Er uit! En voor het rijtuig! Of schroot!

Tromme, die een kleinen revolver in den zak had, keek zijne reisgenooten aan.

Hij begreep volstrekt niet waarom de Fransche officieren in het geheel niets van zich lieten hooren.

Hij alleen kon toch met het onbeduidend wapen het geheele rijtuig niet verdedigen.

Daar hij van allen het minst had te verliezen zag hij ook niet in waarom hij alleen zijn heldenmoed zou ten toon spreiden.

De Mexicanen waren reeds, gehoorzaam aan het bevel, uitgestegen en daarna de vrouwen.

Hij volgde daarom ook en weldra stonden zij tegenover de struikroovers.

De zes mannen die den wagen hadden aangehouden kwamen op hen toe en bleven met het geweer in aanslag staan.

De twee eerstgenoemden schenen zoo weinig voor hunne veiligheid bezorgd te zijn dat zij hun eigen geweer aan een boom hingen.

Deze twee waren tamelijk goed en de een zelfs met zwierigheid gekleed op Mexicaansche wijze.

Hij die het woord deed droeg handschoenen en keurig net bewerkte laarzen.

Beiden hadden hun gelaat met een masker bedekt.

Zij moesten dus redenen hebben om te vreezen van herkend te zullen worden.

Behoorden zij in de nabuurschap te huis?

Woonden zij in de hoofdstad Mexico zelf?

Quien sabe? gelijk de Mexicaan zegt.

De anderen hadden het voorkomen van schelmen van beroep en waren gewis klanten van *Madre Pico*.

Zij waren misschien voor deze onderneming slechts gehuurd. Zij speelden een zeer ondergeschikte rol en dienden alleen om de reizigers ontzag in te boezemen en allen tegenstand te verijdelen.

Hunne kleeding was slordig en versleten.

De *senor ladrone* met de handschoenen trad thans vooruit.

Met een bevallige beweging haalde hij een revolver te voorschijn uit zijn gordel en den hoed voor de senoritas lichtende zei hij :

— *Caballeros! Senoritas!* Het zoude mij zeer grieven u eenig leed te berokkenen! Ik noodig u daarom dringend uit om ons geene verhindering in den weg te leggen. Wij handelen in den naam van Juarez. Mijn manschappen hebben last degenen neer te schieten die het minste teeken van weerstand zouden willen bieden. Zoo gij u allen bedaard houdt, geef ik u mijn woord van eer dat niemand uwer eenig persoonlijk leed zal overkomen.

Deze woorden klonken ernstig doch zij werden op een toon uitgesproken zoo beleefd en voorkomend alsof de heeren en senoras door hem werden uitgenoodigd op een flesch wijn.

Ook speelde hij meer met het kolfje van zijn revolver dan dat hij dien dreigend tegen hen ophief.

Hij wist ook zeer goed dat zij niet veel tijd moesten verbeuzelen want de nabijheid van troepen was voor hem volstrekt geen geheim.

Den knecht van den koetsier bij zich roepend, gelastte hij dien met weinig woorden den bak te openen die zich achter aan de diligentie bevond en de goederen op den weg uit te pakken.

Een beweging met zijn wapen, gaf aan den man te kennen wat hem te wachten stond als hij niet slaafsch gehoorzaamde.

De knecht dacht echter volstrekt niet aan weigeren, want wat gingen hem de pakgoederen aan en als de reizigers zelven zulke bedaarde toeschouwers bleven, waarom zou hij zich dan onwillig toonen.

Spoedig had hij den sleutel bij de hand gehaald en weinige minuten later kwamen de koffers, kisten doozen, pakken voor den dag.

Alles werd op een lange rij neergelegd.

De makker van den *senor ladrone*, die omtrent een half hoofd grooter was dan hij en eveneens gemaskerd was scheen donkerder van huid te zijn en hield zich zeer stil met een deftige houding terug.

Hij had nog geen enkel woord gesproken, maar nu zijn revolver in de hand nemende wenkte hij twee zijner manschappen tot zich en gelastte hen bedaard de heeren reizigers uit te schudden.

— Geld, kleinooden en wapens! murmelde hij.

En tot zijn kameraad :

— *Companero,* houdt gij een oog op deze werkzaamheden. Ik gelast me met de pakgoederen. De eerste die zich verzet jaag ik een kogel door den kop.

Deze scheen de aanvoerder der bende te zijn.

Hij sprak ten minste alsof hij geen tegenspraak verwachtte.

De andere gehoorzaamde zonder opmerking.

De koetsier hield zich ondertusschen met zijn muildieren bezig en had daarbij onder het voorbij loopen een enkelen blik geslagen op den jongen Franschman die van de diligentie was afgestort.

Hij zag dadelijk dat deze dood was.

De andere officier lag boven over de zitting heengebogen en moest in elk geval zwaar gewond zijn want hij verroerde zich niet.

— *Caballeros,* zeide intusschen de bandiet aan wien de plundering der reizigers was opgedragen, met de grootste beleefdheid en den revolver gereed om te schieten, vóór alles verzoek ik u uwe wapens over te geven.

— Halt! riep hij echter toen Tromme de hand in den zak stak. Geen beweging, senor, of ge zijt een lijk. Uw revolver zal ik zelf in bewaring nemen.

Hij haalde den haan van zijn eigen revolver over en trad op Tromme toe. Hij vond spoedig wat hij zocht.

— Hebben de andere heeren nog vuurwapens?

— Ik nog, zei een der Mexicanen. Ik heb nog twee revolvers.

— Zeer wel, zei de bandiet. Waar?

— In de borstzakken.

Het onderzoek bewees dat hij de waarheid had gesproken.

— De andere heeren dus niet meer? vroeg hij verder.

Geen antwoord.

— Het is wel! zegde hij op beleefden toon.

En een stap vooruit doende :

— Dan verzoek ik u, *caballeros* en *senoritas,* alles wat gij aan geld en geldwaarde bij u hebt voor u op den grond neder te leggen; maar alles, begrijpt gij mij?... Diegenen bij wie later nog iets gevonden wordt binden wij aan een boom en laten hem op zijn rug betalen voor de noodelooze moeite die hij ons veroorzaakt. Gij hebt mij immers goed begrepen? vervolgde hij.

— Caramba! senor, zei een der Mexicanen met een pijnlijk lachje. Gij drukt u zeer goed in het Mexicaansch uit en wat ik bij mij heb is tot uwen dienst.

Dit zeggende tastte hij in den zak waaruit hij slechts vier of vijf dollars te voorschijn haalde, die hij voor zich op den grond legde.

— Hoor eens, Tromme, zei de dikke heer Meyer die doodsbleek was geworden, gij verstaat de vervloekte taal van die schurken. Zeg hun toch dat ik een keizerlijk beambte ben en dat de keizer...

— Wilt gij opgeknoopt worden, mijnheer Meyer! viel Tromme hem in de rede. Dan heb ik zoo iets maar te zeggen. Ziet gij dan niet dat deze bende tot de mannen van Juarez behoort?... Op de beide Fransche officieren hebben zij reeds geschoten en zoodra zij vernemen dat wij in dienst van den keizer staan kunnen wij ons ook op een dergelijk schot voorbereiden. Hier helpt ons niets voegde hij er bij.

Hij tastte in den zak en kreeg er een paar realen uit.

Het was zijn gansche schat.

— Best is het *bonne mine à mauvais jeu* te maken.

— Och, lieve hemel! zuchtte de opperkok, en deze ketting alleen kost mij vier onsen goud.

De Mexicanen waren de andere reizigers reeds met hun voorbeeld voorgegaan en hadden zeer bereidwillig hunne zakken geledigd.

Maar in weerwil daarvan was de som nog zeer gering.

Op dergelijke gevallen voorbereid namen zij veel wissels maar zeer weinig baargeld mede op reis.

De roovers schenen dit goed te weten en niet bijzonder op hen te rekenen.

De heer Meyer bleef nog altijd achterlijk, want hij kon nog niet besluiten gehoorzaam te zijn aan het bevel zijne sieraden en zijn geld af te leggen.

De gemaskerde die voor hem stond en dit wel zag lachte en zeide eindelijk :

— Kan ik u misschien behulpzaam zijn?

Terzelfdertijd richtte hij zijn revolver spelenderwijze op hem.

Meyer verstond de woorden niet, maar begreep de beweging van het wapen zooveel te beter.

Hij had bovendien een afkeer van vuurwapens.

Hij begon dus zijne zakken te ledigen, doch zeer langzaam en toen hij eenige onsen had neergelegd hield hij er mede op.

— Hoe laat is het, senor? vroeg hem de gemaskerde.

— Wat vraagt hij?

— Hij vraagt hoe laat het is! zei Tromme die zich met de ongelegenheid van zijn meester vroolijk maakte.

Meyer keek bereidwillig op zijn uurwerk.

— Een fraaie gouden chronometer!

Precies één uur, senor, zeide hij en wilde zijn horloge weder in den zak steken.

— O Felipe! riep de gemaskerde een der lieden toe. Help dien dikken mijnheer toch eens zijn goud afleggen. Hij is zoo verbazend onhandig.

De persoon die geroepen werd kwam haastig toeschieten, legde zijn geweer naast zich op den grond en ontlastte zonder veel omstandigheden den Oostenrijker van zijn uurwerk met gouden ketting.

Daarna ontdeed hij hem van zijn doekspeld en wilde hem de ringen afstroopen dat niet gelukte omdat de vingers te dik waren.

— We zullen hem de vingers moeten afsnijden, riep de bandiet tot den gemaskerde.

Deze haalde de schouders op :

— Als gij ze niet anders meester kunt worden!

De heer von Meyer vermoedde nog niet welk vreeselijk gevaar hem boven het hoofd zweefde en de meedoogenlooze kerel haalde inderdaad een lang mes te voorschijn

Toen het jonge meisje, dat tot nu toe de overige vrouwen ter zijde had gestaan, en met de *rebozo* haar gelaat had bedekt, dit zag, sprong zij vooruit door medelijden en ontzetting gedreven.

— Om 's hemels wil, senor! riep zij, doe dit niet! Wees niet zoo wreed, alles wat ik bij mij heb wil ik u gaarne geven.

De *rebozo* was haar van de schouders gevallen en ontblootte een gelaat door angst en opgewondenheid hoogrood gekleurd en daardoor nog veel bekoorlijker, zoodat de gemaskerde, verrukt op dit gezicht, zeide :

— *Caramba,* senorita, die dikke vleeschklomp heeft een bekoorlijke voorspraak gevonden. Is hij uw vader?

— Neen, antwoordde het jonge meisje, bedeesd achteruit tredende. Ik ken den heer niet; hij is mij geheel vreemd. Maar, bij de heilige Maagd! behandel hem niet zoo onmenschelijk.

De gemaskerde wendde geen oog van haar af.

— *Santissima,* zeide hij, hoe heldhaftig ziet zij er uit. Senorita, mag ik uwen naam weten?

— Waartoe? vroeg het meisje.

— Ik wensch het!

— Ik hoop dat wij elkander in ons geheel leven niet wederzien.

— *Quien sabe!*

— Nooit!

— Uw naam? als ik u bidden mag.

— Ik zou u toch een valschen noemen, antwoordde de jonge schoone.

— En toch verlangt gij van mij een dienst? Slechts onder... Ha! riep hij en sprong achteruit.

Een schot knalde...

Een kogel trof hem aan de kin!

De wonde streek over het gelaat aan den rechter mondhoek.

Bijna tegelijkertijd knalde er weder een schot en een tweede kogel volgde den eersten uit hetzelfde wapen, doch miste zijn doel geheel en al.

Het was de ongelukkige officier die in verdooving was geraakt.

Niemand had meer naar hem omgekeken. Langzaam was hij tot zich zelf gekomen en met de laatste krachten loste hij zijn wapen op den bandiet af.

Het gelukte hem niet een derde schot te lossen, want er knalden twee geweren...

Boven de diligentie zonk hij dood in elkander.

De aanvoerder der bende was met den revolver in de hand toegesprongen, overzag met een enkelen blik den stand van zaken en wist dadelijk zijn schikkingen te nemen.

— Caramba, companero! zijt ge nog niet met de menschen klaar? vroeg de aanvoerder.

— *El gardo!* (De dikke) antwoordde Felipe, heeft verscheidene kostbare ringen aan de vingers. Moet ik ze afsnijden?

De aanvoerder had een witten zakdoek te voorschijn gehaald om het bloed der wonde aan zijne kin te stelpen.

— Hier is een scherpe nijptang, zooals de goudsmeden die gebruiken. Maar wat vlug.

— Ik heb gevonden wat wij zochten, zei de andere.

— Het goud? riep de jonge gemaskerde snel.

— Ja, hernam hij lachend. Onze spion had gelijk en hij heeft de twintig onsen eerlijk verdiend. Heeft de dikke geen geld meer bij zich?

— Hij zegt **neen.**

— *Veremos!* zeide de aanvoerder.

Hij had nauwelijks de hand aan diens zakken gelegd, toen hij de achtergehoudene schatten reeds bespeurde.

— *Caracho!* Ziet eens! riep hij uit. Schurk, wilt gij ons bedriegen? Zes, acht, tien, twaalf onsen nog, neem hem de ringen af en geef hem een aandenken, dat hij zich onze beleefdheid nog geruimen tijd kan herinneren. En nu twee muildieren afgespannen, snel! Wij hebben ze noodig om onzen buit te vervoeren.

— *Pero, senor!* smeekte de koetsier met een gebaar van vertwijfeling.

— Wat verlangt ge?

— Twee onzer dieren zijn reeds doodgeschoten, een is het been stuk geslagen en nu wilt gij ons nog van twee berooven. Hoe breng ik de reizigers dan naar Cuernavaca? Heb toch medelijden met een armen duivel!

— Gij behoudt er altijd nog drie, zeide de aanvoerder, zich bedaard van hem afkeerende; bovendien is de weg, van hier af, bijna geheel vlak. Op die plaatsen waar gij niet vooruit kunt komen, moeten de reizigers maar uitstijgen; die beweging zal hun eetlust bevorderen voor het middagmaal.

— *Si, senor,* zeide een der Mexicanen, dat is waar, maar gij hebt ons niet eens zooveel laten behouden, dat wij een middagmaal kunnen betalen.

— *Amigo,* zeide de roover goedhartig, daaraan heb ik waarlijk nog niet gedacht, maar dat is nog te herstellen. Hier, hoeveel personen zijt gij sterk, vier, vijf, zes... Daar hebt ge zes pesos, dat is voor ieder één, en dan blijven er nog altijd een paar realen over om een glas op mijne gezondheid te drinken. Maar ik denk er op, *companero,* zijn de vrouwen onderzocht?

— Zullen wij de vrouwen het hare niet laten behouden?

— *Caramba,* neen... Waarom? Alles betaald, maar laat haar van mijnentwege teruggeven wat zij niet missen kunnen. Wij hebben toch buit genoeg gemaakt, en dan voort!

— Senoritas, zeide de jonge gemaskerde, terwijl hij zich tot de vrouwen wendde, gij hebt het bevel gehoord. Ik verzoek u beleefd u daarnaar te schikken. Ik zal niet zeer streng jegens u zijn.

De beide vrouwen grepen haastig in hare zakken, zij hadden niet verwacht er zoo goed af te komen.

De eene gaf twee en de andere drie dollars over, die de roover lachend aannam.

— En gij, senorita, zeide hij tot de jongste, gij wilt mij uwen **naam niet noemen?**

— Neen.

— Daarom verzoek ik u om een kleine gedachtenis aan het gelukkig oogenblik van heden.

De jonge senorita opende onmiddellijk een reistasch, die zij in de hand droeg en nam drie onsen, die zij den gemaskerde toereikte.

Deze maakte echter eene afwijzende beweging met de hand en zeide hoofdschuddend :

— *Par Dios,* senorita! Neen, zoo is het niet gemeend. Op zulk een wijze zult gij niet aan mij denken. Wij zijn geen gemeene struikroovers maar mannen, die zich niet willen buigen naar 's lands wetten. Onze aanval geldt slechts het goud dat de keizer, zooals wij vernomen hadden, naar Cuernavaca wil zenden.

— En wat gij nog meer hebt geplunderd, en het bloed dat gij hebt vergoten? zeide het jonge meisje terwijl zij koel en streng den gemaskerde in de oogen zag.

— De Franschen, zeide deze met een half onderdrukten vloek, moesten wij allen op die wijze kunnen vernietigen, want stroomen Mexicaansch bloed kleeft aan hunne handen.

— En aan de uwe?

— De tijd laat ons niet toe, senorita, vervolgde hij op spottenden toon, ons hier met staatkunde in te laten. Ik heb u eene gedachtenis verzocht en zal u dan niet verder lastig vallen; daarop kunt gij u verlaten. Ik verzoek u slechts om een ring. Caramba, ik geloof dat gij mij nog dankbaar moest zijn, dat ik niet veel meer verlang. Dat dralen dient nergens voor, ik heb nu eenmaal vast in mijn hoofd gezet een ring van u te dragen.

Het jonge meisje keek hem strak aan...

Hare gedachten waren elders.

Had zij nooit te voren die stem gehoord?

Nu eerst trok zij langzaam de handschoen van hare linkerhand, die met ringen bedekt was, en nam van haar wijsvinger een enkelen ring. Het was een smaragd met kleine diamanten omzet.

Zwijgend en zonder den blik van hem af te wenden, gaf zij hem den ring, dien hij haastig aannam, aan zijne lippen drukte en vervolgens aan den pink van zijne rechterhand stak.

— Dank, fluisterde hij.

Maar het jonge meisje keek verschrikt op...

Een doordringend geschreeuw klonk haar in het oor...

Zij blikte naar de plaats van waar het kwam en wat zag zij?

De bandieten waren bezig Meyer met een touw aan een boom te binden, terwijl een ander met de zweep van den koetsier onbarmhartig op hem sloeg.

— *Purissina!...* Zij zullen hem dooden!

— Neen, zeide de gemaskerde lachende, hij krijgt slechts eene kleine kastijding, die hem geen kwaad zal doen. Hij is dik genoeg om zijn vet wat uit te zweeten.

Een blik om zich werpend vervolgde hij :

— Maar ik zie dat de onzen gereed staan om te vertrekken. Senorita, ik ben u zeer verplicht, ik hoop u in betere dagen weder te zien.

Met eene buiging snelde hij naar zijne kameraden.

Dezen hadden zich reeds bij elkander gevoegd om den weg te verlaten.

Zij hadden veel tijd verzuimd en waren niet sterk genoeg om de kruisende escorten het hoofd te bieden.

De beide muildieren waren reeds met den geroofden buit beladen.

Een scherp gefluit weerklonk op dit oogenblik in de verte.

Het was een sein.

Het wou gewis zeggen dat er onraad naderde want de bandieten verhaastten zich.

Spoedig trokken zij nu naar het dichtste gedeelte van het bosch. Zij bekreunden zich niet verder om de reizigers.

Van dezen immers hadden zij niets te vreezen :

De kerel die belast was met de kastijding van den heer Meyer, werd daardoor van zijne bezigheid ontslagen. Hij liet den ongelukkigen man gebonden aan den boom staan en zei spottend :

— Ik ben nog niet moede en 't spijt me wel eenigszins een beetje dat ik de taak zoo half voltooid moet achterlaten, Gardo! maar ik heb geen tijd... tot den naasten keer.

Een minuut later was de gansche bende in het bosch verdwenen.

De reizigers bleven half verbijsterd van ontsteltenis staan.

Nog een geruimen tijd staarden zij in de richting, die de vermomde aanvoerders met hunne bandieten hadden ingeslagen.

De koetsier was met zijn makker intusschen ijverig bezig de wanordelijke boel, zooveel het mogelijk was, weder te herstellen.

Het eene *caramba* na het andere, kwam hem daarbij op de lippen, en inderdaad waren zij er dezen keer slechter aan toe, dan ooit het geval was geweest.

Het eene muildier was dood.

De beide voorste waren door de bandieten in beslag genomen.

Twee anderen, die in het begin sprongen alsof zij dol waren, konden zich thans niet meer verroeren zoo stonden ze verward in het tuig.

De koetsier had al zijne bedachtzaamheid en bekwaamheid noodig om ze te bevrijden.

Door de beesten toe te spreken en te streelen gelukte het de beide mannen, die daarin bekwaam waren, eindelijk hunne moeilijke taak te volvoeren en thans kwam de helft der reizigers er aan te pas om de doode en verwonde dieren van hun tuig te ontdoen en de koets recht te zetten.

De dieren, die geen letsel hadden bekomen, werden weder voorgespannen.

De heer von Meyer deed het bosch nog altijd van zijn gekerm en hulpgeschreeuw dreunen.

Dit bracht de reizigers tot bezinning.

De ongelukkige was nog altijd aan den boom gebonden.

— *O mein Gott! mein Gott!* kermde hij. *Hilfen sie mir, lieber mensche!... Ich sterbe!.. Ich sterbe!...*

Zijn secretaris, M. Tromme, verdook een glimlach die onwillekeurig op zijn gelaat kwam spelen.

Hij ging naar zijn zwaarlijvigen meester toe:

— O, mijnheer von Meyer! zei hij. Arme man!

— *Hilfe! Hilfe!... lieber Tromme, guter freund!*

De secretaris deed de boeien vallen.

Nauwelijks echter voelde de keizerlijke opperkok zich vrij of hij zei :

— *Du bist ein steinkopf, Tromme.*

— Ik dank u, heer! Waarom? vroeg Tromme beleefd en leuk.

— *Du wirst mir sterben lassen!*

— Ik?

— Ja, gij, ezel.

— Ik heb u los gemaakt zoo spoedig mogelijk!

— Waarom hebt gij tehuis uwen revolver geladen en meegenomen als gij geen plan hadt de schurken daarmede overhoop te schieten, wel? Gij laat mij binden en mishandelen en staat er bij met de handen in de zakken.

— Maar, beste mijnheer von Meyer, riep Tromme die moeite had een nijdig antwoord te onderdrukken, wat, om 's hemels wil, kunnen wij uitvoeren tegen acht man, die van kop tot teen gewapend waren!

— Gij hebt alleen reeds zes kogels op uw revolver!

— Gewis, dat was reeds voor zes man, niet waar? Dan bleven er nog twee over. Die zouden wel zoo beleefd zijn van me toe te laten mijn revolver te laden om ze op hunne beurt naar de andere wereld te zenden.

— Gij waart niet alleen, mijnheer.

— Neen, gij waart er ook, mijnheer von Meyer, zei de secretaris bijtend.

— Ik had geen wapens.

— Dat was spijtig, anders!...

Tromme lachte.

— De Mexicanen hadden ook revolvers bij zich en de twee Fransche officieren waren van allerlei wapentuig voorzien.

— De Fransche officieren?

— Ja, die jonge snoevers...

— Ze zijn dood! zei Tromme.

— He? vroeg Meyer verwilderd de oogen openende.

— Ze zijn dood!

— Wie dood?

— De Fransche officieren.

— *Himmel ist es wahrheit?*

— Zeker, mijnheer von Meyer.

— Waar zijn ze?

— De een ligt boven op de diligentie en de andere is van boven nedergevallen en ligt aan de andere zijde van den wagen.

— *Mein Gott! mein Gott!*

De zwaarlijvige ambtenaar vergat de ontvangen slagen en vond dat hij er nog goedkoop van af was gekomen.

— Die bloedhonden! riep hij uit. Had ik dat verdoemde land toch maar nooit gezien of betreden.

— Ja, mijnheer von Meyer, antwoordde Tromme, het is hier juist geen aardsch paradijs.

— Het is een dievenland, een roovershol, een moordenaarskuil!

— Zeker!

— Het zijn schelmen die de keizer allemaal moest doen opknoopen.

— Eerst vangen, dan hangen! schertste de secretaris.

— Ik vertrek! riep von Meyer beslist.

— Waarheen, heer?

— Naar Vera-Cruz.

— En dan?

— Dan scheep ik in naar Europa.

— Gij hebt mij anders gister nog verzekerd, heer von Meyer, dat gij gansch aan uw landgenoot den keizer verknocht waart!

— Dat ben ik...

— Dat gij bij hem zoudt blijven...

— Ik bedank er voor uit liefde tot den keizer mij door zijne onderdanen levendig te laten villen.

De Mexicanen, die gewoon waren aan zulke avonturen, hadden zich dadelijk hulpvaardig betoond om den koetsier bij te staan.

Daardoor alleen konden zij hopen spoedig uit dit bosch te geraken.

Het was meermalen gebeurd dat zulke diligenties in Mexico, tweemaal en zelfs driemaal op één tocht door verschillende benden waren overvallen.

In die gelegenheid vond men niets meer op de reizigers en dan gebeurde het soms dat zij tot het hemd toe werden uitgeschud.

De twee lijken der ongelukkige officieren werden opgetild en medegenomen. Te Cuernavaca zou men hen aan de Fransche bezetting toevertrouwen.

HOOFDSTUK XXII

HET BEVEL DER GESLUIERDE VROUW

De wagen reed schokkend, zonder vuur of gloed ditmaal, maar traag en langzaam voort.

De grootste neerslachtigheid heerschte tusschen de reizigers.

Eenige oogenblikken later werd de diligentie door een escorte ruiters vervoegd — die te laat kwamen gelijk altijd!

De diligentie rammelde met het onvolledig span voort en hotste in een zeer treurigen toestand de plaats der bestemming, het kleine bekoorlijke gelegene stadje Cuernavaca binnen.

Nauwelijks waren von Meyer en Tromme uitgestapt of een man overhandigde aan den eerste een briefje.

De opperkok bezag het nauwkeurig en wou uitleggingen vragen, maar de man was reeds verdwenen.

— Waar is hij? vroeg Meyer aan Tromme.

— Hij slaat ginds juist den hoek om.

— Roep hem terug.

— Waarom, heer?

— Wel om uitleg te vragen.

— Het zal moeilijk wezen hem in te halen, heer von Meyer, bekijk liever het briefje.

— Gij hebt gelijk.

— Aan wien is het gericht?

— Aan den heer von Meyer!... Donnerwetter, wie kent mij hier?

— Ziedaar een zonderling voorval.

— En in het Duitsch opgesteld, sprak von Meyer.

— Dat is nog verwonderlijker, inderdaad.

— Wat mag dat beteekenen, Tromme?

— In uwe plaats, mijnheer, zei deze half spottend, zou ik het briefje openen, dan zult gij het weten denkelijk.

Meyer scheen daartoe niet haastig

Heel wantrouwig keerde hij den omslag in de handen en onderzocht hem langs alle kanten.

— Openen! murmelde hij.

— Vermits het aan u gericht is, heer von Meyer.

— Hm!... ja... Maar wie kent mij te Cuernavaca?

— Ik kan het niet gissen.

— Ik ben hier nooit geweest.

— Het staat er misschien binnen in.

— Wel mogelijk!... Daar, Tromme, doet gij den omslag maar open. Gij zijt mijn secretaris. Dat is uw werk.

De opperkok was bevreesd en had niet gedurven.

Tromme nam den brief aan en opende hem onbezorgd.

— Voorzichtig, Tromme, voorzichtig! murmelde hij.

— Waarom, heer von Meyer?

— Wie weet of de bladeren niet vergiftigd zijn!

«Ja, daarom krijg ik het briefje te openen,» dacht Tromme maar zei niets.

— Moet ik het lezen, mijnheer von Meyer?

— Zeker, Tromme.

— Duitsche letter, zei deze. En hij las :

« Geachte en Weledele Heer von Meyer,

» Gelief dadelijk, vooraleer ergens anders » te gaan of *de boodschap* te overhandigen » aan den krijgskommandant der stad, u naar » de sakristij der hoofdkerk van Cuernavaca » te begeven. Kom alleen.

» Van wege den Keizer. »

— Hm!... hm!... murmelde Meyer verwonderd.

De secretaris bezag hem ondervragend.

— Hoe is dat geteekend? vroeg von Meyer.

— Dit is alles.

— Geen handteekening?

— Neen, mijnheer von Meyer.

— Van den keizer! murmelde de opperkok.

— Ik vrees dat het een hinderlaag is, mijnheer von Meyer.

— Een hinderlaag!

— Ja.

— Maar het komt van den keizer.

— Niets bewijst het.

— Jawel, Tromme.

— Ik zie niet...

— Daar staan dingen in die de keizer alleen weet... en ik, sprak de man met fierheid zijn buik vooruitstekend.

— Ah!

— Weet dan, vervolgde hij, dat ik naar hier ben gezonden met een geheime boodschap.

— Door Zijne Majesteit?

— Ja. Ik heb een brief te overhandigen.

— En hebben de bandieten hem niet ontdekt?

— Goddank neen. Mijn geld is zoo erg niet, dat zal de keizer me ruimschoots wedergeven; een vreeselijk pak slaag oploopen gelijk ik gedaan heb is erger... maar het ergste van al hadde geweest dat men den brief ontdekt had.

— En dit hebben zij niet?

— Neen.

— Hij moet, gelijk ik meen uit den brief te bemerken, aan den kommandant overhandigd worden.

— Ja, maar nu roept men mij ter sakristij van de hoofdkerk.

— Zonderlinge plaats.

— Niet zoo zonderling, antwoordde Meyer. De geestelijkheid is grootendeels keizersgezind.

— Denkt gij er heen te gaan, heer von Meyer?

— En waarom niet?

— Het moest eens een hinderlaag wezen!

— Hm!... Meent ge?

— Alles is te vreezen in een land gelijk Mexico. Ik ben wantrouwig.

— Maar niemand weet dat Z. M. mij met een boodschap bij den kommandant gelastte. Aan u zelf, Tromme, had ik het niet toevertrouwd omdat mij opgelegd was dat niemand het geheim mocht deelen. Het bericht moet dus wel van den keizer zelven uitgaan.

— En toch zou ik in uwe plaats niet gerust zijn, mijnheer von Meyer.

— Inderdaad, ik ben het niet. Mijne boodschap moet van het hoogste gewicht zijn, want de keizer was voornemens haar door een sterke escorte ruiters te doen overbrengen, maar soldaten kunnen door guerrilleros overvallen worden, terwijl ik alleen gevaar kon loopen bestolen te worden... gelijk het ook gebeurd is. Ze veronderstellen niet dat ik op mij belangrijke geschriften draag.

— Wat gaat ge nu doen, heer von Meyer.

— Ja, ik moet gaan.

— Alleen?

— Neen, alleen in elk geval niet.Gij gaat mede, Tromme.

— Weet gij de hoofdkerk?

— Neen.

— Ik evenmin.

— Wij zullen er ons doen heenleiden door een der leperos die ik ginder bemerk.

— Ja, Tromme. Ik ben blij dat ik u hier heb, want als men de vervloekte landstaal niet verstaat komt men nergens. Zijn me dat hier ezelskoppen?

Een man wees hun de hoofdkerk aan.

Deze was gesloten, doch aan den kant van het koor stond een man die met den arm wenkte.

Meyer en Tromme gingen op hem toe.

Het ware niet mogelijk geweest iets van zijn gezicht te onderscheiden. Alleen tusschen den rand van zijn hoed en zijn zerape die tot boven den neus was omgeslagen zag men twee vurige oogen blinken.

— Senores! zeide hij buigend.

Tromme gaf hem den groet weder.

— Zijt u mijnheer von Meyer? vroeg hij in het Spaansch.

— Die heer, sprak Tromme op den opperkok wijzend.

— Ah!

En zich tot Meyer richtend, vervolgde hij in het Spaansch :

— Wil u mij volgen, senor?

— Wat zegt hij? vroeg de dikke kok.

— De senor vraagt dat gij hem volgen zoudt.

— Ja, met u, antwoordde Meyer.

Tromme vertolkte hetgene er in het Spaansch was gezegd. De vreemdeling scheen een oogenblik te aarzelen.

— 't Is wel, senor, gij kunt mee komen.

Hij ging voorop. De twee Oostenrijkers volgden.

— Wat zijn dat hier allemaal voor geheimzinnige menschen, sprak de opperkok. Als ze geen mom op hebben dan weten zij zoodanig hun gelaat te bestoppen dat ge er niets van ziet.

Tromme was niet gerust maar hij zeide niets.

Het scheen hem toe dat de vreemdeling in zijn gordel had gekeken om te zien of hij, Tromme, geen wapens bij zich had.

Het was nu te laat om een revolver te gaan koopen want de vreemdeling had reeds bij middel van een klein sleuteltje de deur der sakristij geopend.

— Gelieft binnen te treden, mijne heeren, sprak hij van op den drempel.

Mijnheer Meyer trad vooruit.

— Ga binnen, senor, sprak de man tot Tromme.

— Na u, mijnheer! antwoordde deze beleefdheidshalve maar nog meer uit voorzichtigheid.

— Ga binnen, herhaalde de vreemdeling bijna gebiedend.

Er viel niet te weigeren voor hem daar hij eigenlijk toch de ondergeschikte was van Meyer.

Maar nauwelijks was hij binnen of hij hoorde het slot achter zich toespringen.

Hij wendde zich om...

Er was niemand meer en ze waren ingesloten.

Meyer en Tromme bezagen elkander verwonderd.

— Waar is die man? vroeg de eerste.

— Weg, zooals ge ziet.

— En waar zijn we hier?

— In de sakristij der kerk, zou ik meenen.

Inderdaad, zij bevonden zich in een vierkantig plaatsje van kleine gothische vensters voorzien.

Tegen den muur waren kussenbanken aangelegd.

— Wat doen we toch hier in Gods naam? vroeg Meyer.

— Ja, dat weet ik niet!

— Hebt gij een revolver?

— Neen.

— *Donnerwetter,* dat is onvoorzichtig, Tromme.

— Ik heb u niet aangeraden hier te komen, mijnheer von Meyer en indien de deuren niet gesloten waren zou ik liefst voortgaan.

— Gij zult mij niet alleen laten? mijnheer Tromme.

— Daar is geen nood voor, antwoordde de secretaris.

— Ik dank u duizendmaal, *beste freund,* ik zal uwe trouwheid beloonen.

« Daarin steekt niet veel verdiensten, dacht de sekretaris, dat ik hier blijf. Er zou meer verdiensten in zitten als ik hier uit kon geraken met of zonder mijn zwaarlijvigen meester. »

Meyer keerde en wendde zich onrustig heen en weder. Onderzoekend blikte hij om zich.

— Ik word hier benauwd! sprak hij. Wij hadden niet mogen binnengaan, Tromme.

— Klagen helpt nu niet meer, mijnheer.

— Zijn al de deuren gesloten?

De secretaris trok aan de drie deuren die op het vertrek uitgaven, maar niet eene ging open.

— Gevangen! sprak hij.

— God! wanneer zal men ons hier uitlaten!

Maar plots ging eene deur open... Meyer en Tromme deinsden achteruit.

Een gesluierde vrouw, slank en rijzig, trad binnen.

Met een gebaar der hand wees zij tegen den muur de bank aan. De twee mannen namen plaats.

— Het is met mijnheer von Meyer dat ik de eer heb te spreken? zei eene fiere stem achter den sluier in het Duitsch.

— Ja, genadige fraulein, antwoordde Meyer buigend.

— Gelief mij dan den brief te overhandigen die de keizer u besteld heeft voor den krijgsbevelhebber der plaats.

— Maar genadige fraulein, ik... ik...

— De heer von Meyer heeft geen brief meer, onderbrak Tromme die op de geheimzinnige gestalte zijne vorschende blikken richtte.

— Ik heb het woord niet tot u gericht, mijnheer, antwoordde de stem der vrouw kort en koud. Ik spreek tot den heer von Meyer, keizerlijken boodschapbesteller! Gelief mij onmiddellijk dien brief te overhandigen.

— Maar, fraulein...

— Ik wil het! sprak de gesluierde vrouw op overmoedigen toon en een bevelend gebaar bij het woord voegend.

— Ik heb... geen brief, stamelde de opperkok.

— Niet!... Zoo, dan zullen wij u moeten dwingen.

— Met welk recht komt gij hier zoo spreken? zei Tromme rechtspringend. Wie zijt gij?

— Met welk recht, jonker? Het recht van den sterkste! Wie ik ben? Mijn naam is Mercedès.

Die naam deed Tromme ontstellen. Hij bracht echter geen indruk te weeg op Meyer die niets kende van Mexicaansche zaken noch personen.

— Mercedès! herhaalde de secretaris recht staande, misschien met het inzicht van den sluier af te trekken.

Maar hij had daartoe den tijd niet. De vrouw had een kleinen revolver te voorschijn gehaald en richtte hem op Tromme.

Deze verstond die taal en ging terug zitten.

— Den brief! herhaalde Mercedès gebiedend.

— Ik zweer u, genadige fraulein, stotterde de dikke Meyer, ik heb niets meer... De roovers hebben ons onderweg alles ontnomen!

— Doe uw linkerschoen uit, mijnheer von Meyer.

Meyer gehoorzaamde.

— En geef mij nu den brief dien gij daarin verborgen houdt.

Ontsteld reikte de Oostenrijker een gevouwen papier over dat inderdaad op eene zonderlinge plaats verborgen zat.

Nauwelijks had de geheimzinnige vrouw wat zij verlangde of ze was langs een der deuren van de sakristij in de kerk verdwenen.

Een half uur later werden de twee Oostenrijkers verlost door een man die zonder verder uitleggingen in volle vaart op zijn paard verdween.

De zending van Meyer was mislukt en de geheime brief van den keizer was in de handen van den vijand!

HOOFDSTUK XXIII

HET BEZOEK VAN DEN VLAAMSCHEN SCHILDER

De morgen was aangebroken boven de hoofdstad Mexico.

Toch lag alles nog in een diepen slaap gedompeld en slechts enkele nachtbrakers of nachtraven vertoonden zich hier en daar in de straten. Nu eens was het een jongeling in zijn manga gewikkeld, dan weder een beschonkene of stervende lepero.

De reusachtige stad was nog door het maanlicht beschenen dat fletscher werd in den kriekenden dag.

Deze rust, deze doodsche stilte, die vale schemering, dit bleeke maangeglim hadden iets spookachtigs, want op de daken der huizen en paleizen wiegelden en bogen de palmen en cipressen als levende wezens door den wind heen en weder gezwierd.

Voor de ramen en boven de balkons wapperde een stuk wit linnen dat bij dag ter beveiliging tegen de stralen der zon uitgespannen was.

Eensklaps deden zich aan alle kanten der stad de plechtige tonen der klokken hooren, die gedurig luider en statiger werden.

Zij riepen de inwoners der stad ter vroegmis.

Door de ramen der kerken drong het licht naar buiten.

Dicht in mantels en sluiers gewikkeld spoedden gestalten weldra de kerkdeuren binnen.

Nog deden de krachtige tonen der domklokken zich tot in de meest afgelegene gedeelten der stad hooren, toen de Vlaamsche schilder Frans Evraert met een hoopvol hart het reuzengebouw binnentrad.

Onder de ontzaggelijke gewelven pinkten de enkele lichtjes zoo onbeduidend klein als deden zij een vergeefsche poging om door hun schijnsel de duisternis te verdrijven, die zich achter de spookachtige lange donkere schaduwen der kolossale peilers trachtte te verbergen.

Evraert had niet zoodra zijn godsdienstplicht volbracht of hij begaf zich naar de zuil waar zijn verlangen naar de verwezenlijking van het in zijne ziel levende ideaal door het verschijnen van Gabriëlla de Campanas bevredigd was geworden.

In zijne manga gewikkeld stond hij daar met gekruiste armen en sloeg een uitvorschenden blik naar het flauwe licht tusschen de zuilenrijen, toen er eene gestalte dicht naast hem naar het middenschip der kerk gleed.

Hij hoorde het ruischen van haar zijden gewaad; zij trad op het heiligenbeeld toe en Evraert herkende in haar het middenpunt waarrond al zijne hoop zich bewoog.

Reeds wilde hij Gabriëlla te gemoet snellen doch een godvruchtige aandoening hield hem daarvan terug.

Hij mocht haar niet storen in het gebed.

Hij moest haar weder voor zich zien zooals zij zich de eerste maal aan hem vertoond had.

Hij ging, ten einde zich voor haar te verbergen, achter een pilaar staan.

Gabriëlla lichtte den sluier van haar engelen gelaat op, viel voor het heiligenbeeld op hare knieën en hield hare groote hemelsche oogen en haar gevouwen handen in een vurig gebed naar de H. Maagd op.

Een flauwe lichtstraal viel van ver op haar bekoorlijke ootmoedig neergebogen gestalte.

Evraert zelf voelde een godsdienstig gevoel in zijn hart nederdalen.

Zijn kunstenaarsziel bracht hulde aan den grooten kunstenaar uit wiens almachtige handen het Heelal was gekomen en die de vrouw als een hemelsch wezen had geboetseerd.

Thans ontvouwde Gabriëlla hare handen en haar blik wendde zich van het O.-L.-V. beeld naar de pilaar waar zij Evraert, den geliefde haars harten, voor de eerste maal gezien had.

Er was een oogenblik van bittere teleurstelling.

Frans was er niet!

Eensklaps trad hij uit de duisternis te voorschijn en hunne blikken ontmoetten zich.

De senorita verliet de kerk door den schilder gevolgd.

Buiten gekomen, in de schaduw van het reusachtige gebouw, strekte het meisje de hand naar den geliefde haars harten uit en zonk zwijgend en ontroerd aan zijne borst.

Geen van beiden konden woorden vinden.

Maar de tranen die als paarlen aan de oogen van Gabriëlla ontrolden spraken duidelijk genoeg en verbraken het eerst het zwijgen der lippen van vreugde bevend.

— Gabriëlla! zei de jongeling met een gesmoorden kreet. Is het waarheid?